

І знову про ОТГ

Про цікавий план формування ОТГ в нашому районі вже сказано багато.

Але ж знову хочеться поговорити на цю тему.

Заводська міська рада направила своє звернення до Лохвицької районної ради, щоб депутати висловили своє бачення, щодо спроможності нашого міста. Але наше питання навіть не внесли до порядку денного. Районні депутати в своїй більшості (це показало голосування) не захотіли слухати цього питання. Це їм не цікаво, бо не цікаво голові РДА Рязанову В.В., бо не цікаво депутату обласної ради Бондарю М.М. От проголосувати за виділення земельної ділянки для будівництва сміттєпереробного заводу біля Заводського – це тема. Звичайно: хай непотріб весь буде в Заводському, а так – ми вас в притул не бачимо, дуже вже мілкі в очач. Звідки ж така не любов у Лохвицької влади до Заводського, яка мабуть вважає себе старшою сестрою. У нас прямо відносини, як у України з її агресивною сусідкою. Вже набридли вказівки з Лохвиці як нам жити і що робити. Але, нажал, ми ще дуже залежні від РДА, бо освітою в місті розпоряджаються вони, медициною також вони і т.д. Хочу нагадати, що й дорогою в межах вулиці Ватутіна ми також не в праві розпоряджатися. Районна рада може прийняти ряд рішень, не питаючись нашої згоди. А весь негатив від їх «діяльності» дістається Заводській владі.

Але повернемося до ОТГ. Запити міська рада направила і до області на різні адреси. Але відповідь була одна, немов переписана під копірку, а готував її департамент з економічного розвитку, торгівлі та залучення інвестицій Полтавської ОДА, який очолює директор Іщенко І.С., яка на засіданні профільної комісії депутатів обласної ради на чолі з депутатом Бондарем М.М. захищала свій план з Токарівської ОТГ, не наводячи фактів, які відповідають Методиці формування ОТГ. Можливо, вона й не читала ту методику, а можливо, намалювала те, що вигідно комусь? Згадайте самі.

Але були звернення і до інших установ та фахівців. Наприклад, до Ганущака Ю.І., який є теоретиком і творцем децентралізації.

Я особисто в 2014 році пройшла курс навчання по програмі DESPRO «Підтримка децентралізації в Україні». Курс лекцій викладав Ганущак Ю.І., який надзвичайно фахово викладав матеріал, що стосується створення ОТГ в Україні. Він автор багатьох видань, що стосується бюджетоутворення, децентралізації та ін.

Сьогодні він директор громадської організації «Інститут розвитку територій», а також член робочої групи, яка проводить експертизу тих перспективних планів, які подають обласні адміністрації до Кабінету Міністрів України. Так от, сьогодні нам вже відомо, що Перспективний план формування громад в Полтавській області Кабінетом Міністрів України не затверджений.

- І в такому вигляді, – говорить Ю.Ганущак, – затверджено не буде.

Радісно з того, що є ще в Україні люди, які не працюють за принципом «рука руку мие».

Л. Мащенко

- Микола Різник:

Опішнянська ОТГ має бути більшою – такий меседж я доносив в Києві.

В кулуарах Юрій Ганущак привідкрив завісу, якою все таки буде Опішнянська ОТГ і яким чином поділиться Зінківський район, після 2020-го року. Скажу тільки одне: Все буде не так як хочеться місцевим чиновникам, а так як буде краще для людей.

Перспективний план формування громад поданий Полтавською обласною радою – не затверджений Кабміном і не буде затверджений в такому вигляді.

Громади будуть укрупнитися. Ну а доля районів вже вирішена, їх залишиться 4.

Голови райрад, які вчасно не перелаштувалися і не зрозуміли, що майбутнє тільки за громадами, не пішли на вибори в ОТГ тепер не мають шансів. 2019 рік – останній.

«Громади повинні бути «вистражданими». Держава дала час, щоб з'явилися справжні лідери на місцях, навколо яких і будуть створюватися потужні, громади всіх інших, які досі «курять» і «лізуть в пляшку» мені не жаль.» – Юрій Ганущак (творець реформи децентралізації в Україні)

#децентралізація — разом із Сергієм Бондаренко.

Нинішні райони потрібні лише чиновникам, а людям потрібні якісні послуги

Успіх у формуванні базового рівня місцевого самоврядування спостерігається всупереч інформаційному бруду, поширеним страшилкам про «знищення села» опонентами реформи і політиками, які шукають приводів, щоб залишитись в інформаційному полі. Тепер вони свої зусилля направляють на очорнення наступного кроку – реформування субрегіонального рівня адміністративно-територіального устрою – районного. «Гвалт! Все пропало! Райони ліквідують! Гіпс знімають! Клиєнт відходить!» Приблизно такі, неконтрольовані здоровим глуздом вигуки, лунають з уст переляканих реформою осіб. Лінки на ці заяви навмисне не публікую, щоб не сприяти поширенню фейків. Але маю для таких осіб добру пораду: пийте заспокійливе і знайдіть собі роботу, на якій від вас буде хоч якась користь.

Насамперед давайте розберемося, що таке райони. Вікіпедія каже, що райони – це адміністративно-територіальні одиниці другого порядку в Україні. Вони були створені ще в УРСР 1923 року, шляхом укрупнення землеуправлінських одиниць.

В Україні є 490 районів – це 490 районних рад, плюс 490 районних державних адміністрацій. Сьогодні, з формуванням нової, ефективної системи місцевого самоврядування базового рівня – спроможних

громад, більшість повноважень і ресурсів від районів (читати районних рад та районних державних адміністрацій) перейшли до громад. Саме громади сьогодні тягнуть лямку місцевого економічного розвитку, надання освітніх, медичних, адміністративних, комунальних послуг. Іншими словами – саме громади дбають, аби їх мешканці жили в гідних умовах. Керівникам районних рад та районних державних адміністрацій навіть не залишено честі перерізати стрічки на відкритті нових ФАПів, шкіл, дитячих садків, Центрів надання адміністративних послуг. Для чого тоді такі районні ради і районні державні адміністрації? Може, час подумати, як їх зробити ефективними? Так, дуже зручно вчасно отримувати заробітну плату і ні про що не турбуватися. А тут бабах – і реформа. «Ви серйозно? Кому вона треба, якщо мене все влаштує?!», – вгадує думки окремих районних чиновників. І не можу з ними не погодитися. Їм справді дуже зручно. Але хтось же має чесно сказати, що нинішні райони потрібні лише чиновникам, а людям потрібні якісні послуги та умови для самореалізації.

А тепер щодо того, що «райони ліквідують». Це неправда. Ліквідують стару, зашкарублу і вкрай неефективну систему районного управління. Заклади, які надають

послуги ніхто з місця на місце не перенесе, Земля не зупиниться, сонце буде сходити і заходити. А на дві, три, чотири громади, які ще залишилися необ'єднаними у нинішньому районі забагато цілої районної ради і районної державної адміністрації, які з'їдають немалі кошти платників податків та ще й палки в колеса вставляють громадам. Доцільніше ці кошти направити на будівництво доріг, на втілення проектів розвитку з доданою вартістю, на створення робочих місць і т.д. Інакше, якщо залишити все як є, то як відповідати на питання «чому нічого не змінюється?» Навряд чи когось задовольнить відповідь, що не змінюється нічого через те, що Іван, Петро, Марія не хочуть втрачати своїх посад і впливу на території.

Що буде замість радянської системи управління на районному рівні в новій державі Україна? Відповідь на це ми з вами отримаємо, коли буде підготовлено пакет відповідних проектів законів, які будемо всі разом обговорювати, дискутувати і врешті-решт приймати рішення. І якщо у когось немає хисту чи бажання стати до лав будівничих успішної країни, то хай хоч не заважає.

Юрій Ганущак,
директор Інституту розвитку територій

“У 2020 році виборів до районних рад не повинно бути”, – Юрій Ганущак

5 березня у Полтаві, під час діалогової платформи, вперше на одному майданчику зішлись фахівці з вітчизняного профільного юридичного ВНЗ та провідні експерти Центрального Офісу реформ. Організатором заходу виступив Полтавський центр розвитку місцевого самоврядування (створений за підтримки Програми «U-LEAD з Європою» та Мінрегіону). Так, експерт Центрального офісу реформ при Мінрегіоні України Юрій Ганущак розповів про нові етапи реформи місцевого самоврядування та територіальної реформи.

“Першочергово необхідно розмежувати: держава окремо, місцеве самоврядування окремо. На рівні громади – це виключно

місцеве самоврядування, а на рівні області має бути і держава і місцеве самоврядування. На районному рівні не потрібне ніяке місцеве самоврядування. Тому я вважаю за потрібне і буду працювати з Верховною Радою, адже у 2020 році виборів до районних рад не повинно бути. Районні ради – це представницький орган”, – наголосив Юрій Ганущак.

Та додав, що на певному етапі добровільне об'єднання закінчиться. І амбіції десь подінуються, адже математику не обдуриш, а адмінтерустрій – це математика. Це жорсткі правила створення ефективного управління. Децентралізація – це реформа, яка не передбачає тільки один адмінтерустрій.

“Будь-який рівень адміністративно-те-

риторіального устрою має своє призначення. Ключове слово для громади – це спроможність і доступність, для області – регіональний розвиток, для субрегіонального рівня – ефективність державного управління”, – зазначив Юрій Ганущак.

Об'єднана територіальна громада повинна нараховувати мінімум 5 тисяч населення.

“Спроможні громади мусять до себе приєднати менш спроможні. Адже тут повинен діяти принцип солідарності. На кожному більш менш багату має бути купа бідних, які “вестиме” багата. Зараз це мало хто розуміє, але невдовзі зрозуміють, що для кожного потужного міста чи громади необхідна те-

<< СТОР. 1

риторія на якій буде водазбір, водовідведення, сміття, цвинтарі ті комунікації. Це п'ять причин через які варто приєднувати менш спроможні села чи громади», – зазначив Юрій Ганущак.

Також обговорили перспективи Полтавщини після адміністративно-територіальної реформи, йдеться про укрупнення районів, адже замість нинішніх 25 заплановано створення 4-х з центрами в Полтаві, Кременчуці, Миргороді, Лубнах. Ще у жовтні минулого року він у Верховній Раді зареєстрований законопроект «Про створення, ліквідацію та зміну меж районів Полтавської області».

«92% українців звинувачують сільську раду у бездіяльності, 82% вимагають поставити контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування. Тому на субрегіональному рівні буде саме контроль за органами місцевого самоврядування. Будуть чисті правильні префектури — органи влади загальної юрисдикції, які проводитимуть адміннагляд за діяльністю органів місцево-

го самоврядування (повинне бути покарання за бездіяльність. Адже бездіяльність — це не прийняття вчасно рішень. Рішення можна змінити чи доопрацювати, якщо воно є. А коли його не прийняли, то це найгірше), координація діяльності всіх мереж, тобто територіальних органів (узгодження їх спільних дій, повсякденний контроль за роботою територіального органу виконавчої влади), моніторинг ситуації», – розповів Ганущак.

Загалом же префектури повинні бути у підпорядкуванні не Президента, а Уряду (підконтрольні перед Урядом і підзвітні Президенту). Вони повинні стати головними стовпами держави, на яких вона триматиметься не залежно від того, хто переможе на виборах. Саме тому кожні три роки відбуватиметься ротация (попрацював у цьому регіоні, а потім перевели в інший), яка унеможливить корупцію.

Зараз триває важливий етап децентралізації, який експерти називали «друга хвиля реформи — 600 днів». Протягом цього пе-

ріоду буде прийнято нове законодавство. Невдовзі приймуться зміни до Конституції в частині децентралізації місцевого самоврядування. Це стане гарантією незмінності курсу децентралізації.

«Сьогодні ми знаходимося в процесі реформи, яка вже має певні кількісні зміни, коли створено приблизно половину від запланованої кількості громад в Україні і в нашому регіоні. Ці громади показують позитивну динаміку зростання надходжень до бюджету, вони ефективно розпоряджаються ресурсами на власній території та розвивають людський потенціал», – зазначив експерт Полтавського ЦРМС Олександр Ісип.

Так, наприклад, голова Сергіївської ОТГ Ігор Лідовий, розповів про досягнення громади.

«Протягом трьох років ми реалізували 55 інфраструктурних проектів. А найголовніше, що ми побачили проблему нашої громади — демографічна складова. Тому однією зі стратегій розвитку нашої громади є боротьба з демографічною проблемою. В нас вже

працює програма Допомога при народженні (матеріальні доплати), Допомога молодим сім'ям у придбанні житла та чимало інших програм, які направлені на залучення молоді не покидати нашу громаду, а саморозвиватися та самовдосконалюватися саме тут. Є у громаді й фонд підтримки підприємцям, адже створення підприємств — це робочі місця», – розповів Ігор Лідовий.

Доктор юридичних наук, доцент Анатолій Козаченко розповів про адміністративно-територіальний устрій Полтавської області в історичному аспекті, а радник з юридичних питань Полтавського ЦРМС Володимир Божко про вплив децентралізації на територіальний устрій та систему органів державної влади й місцевого самоврядування в області.

«Місцеве самоврядування в Україні — це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади вирішувати питання місцевого значення», – зазначив Володимир Божко.

Матеріал з сайту - [Новини Полтавщини](#)

Кому потрібен сміттєпереробний завод біля села Вишневе?

26 лютого 2019 року в міському Будинку культури №1 міста Заводське було вельми людно. Якщо хтось подумав, що люди прийшли подивитись на зірок естради, то помилився.

Заводчани зібралися на конференцію громадян нашої ради. На повісті денній – одне питання - інформація щодо намірів будівництва сміттєпереробного заводу на межі с.Вишневе.

Що ж передувало цій події? І де, і в чиїх головах зародилася ідея будівництва сміттєпереробного заводу на межі села Вишневе в межах Гирявоісковецької сільської ради?

А ідея ця прийшла зі стін Лохвицької районної державної адміністрації, її в своїй більшості підтримали депутати Лохвицької районної ради, віддаючи свій голос, без жодних докорів сумління, за виділення земельної ділянки під будівництво сміттєпереробного заводу поряд з містом Заводське.

З детальною хронологією подій, що стосуються кроків Лохвицької РДА, районної ради, інвесторів, які з'явилися на горизонті, читачі, можуть ознайомитися на інтернет ресурсі «Наш храм», де розміщені публікації Єлизавети Сачури, Віталія Хоменка, які досліджували весь перебіг подій, пов'язаних з цим питанням.

14 лютого до Заводської міської ради звернулася ініціативна група, яка висловила свої думки та побажання, щодо намірів районної влади дозволити будівництво сміттєпереробного заводу. Також було запропоновано скликати громадські слухання. Але сама процедура підготовки і проведення громадських слухань досить затяжна (більше місяця), тому міський голова Віталій Сидоренко своїм розпорядженням оголосив скликання загальних зборів (конференції) громадян Заводської міської громади на 26 лютого 2019 року на 15-00 год. По місту були розклеєні оголошення, інформація про збори розміщена на інтернет ресурсах; до всіх підприємств та установ були направлені запрошення; депутати міської ради працювали на округах; ініціативна група потужно працювала, зібравши 1713 підписів громадян міста та села Токарів, які є підтвердженням великого супротиву рішенням районної виконавчої влади та районної ради; також ініціативна група розміщувала оголошення про скликання зборів на території міста.

Але, на жаль, були бажані зірвати збори, ввести в оману людей. 23 лютого, в суботу, на території ринку з'явилися об'яви, що начебто збори відбудуться 0 17-30.

В деяких установах міста сьогоднішній директор районного комунального підприємства «Добробут – сервіс» І.Дудник проводив агітацію і красиво доводив мешканцям міста про користь майбутнього заводу і т.д. і т.п.

На збори були запрошені очільники Лохвицької РДА Рязанов В., районної ради Храпаль А., представники компанії «ЕКО – ЕНЕРГО ПЛЮС», в особі директора Коробка В.М.; депутати обласної ради від Лохвицького району, депутати Лохвицької районної ради.

26 лютого конференція міської громади відбулася. Глядацька зала МБК №1 була переповнена, як кажуть зайняті всі сидіння і стоячі місця, люди стояли в фойє. Зареєструвалося 494 особи, з них 33 представники інших громад, але багато було і не зареєстрованих. Конференція проходила в онлайн режимі.

Дали слово голові Лохвицької РДА Рязанову В., який доводив громаді, що районна влада перша почала робити кроки по поводженню з твердими побутовими відходами, що такий завод потрібен нам і т.д.

Директор компанії «ЕКО – ЕНЕРГО ПЛЮС» Коробко В. представив презентацію сміттєпереробного заводу, якому, як він сказав, «не має аналогів». Були колючі запитання від громадян. На конференції виступив Хоменко Віталій, який спокійно, покрово розповів та представив на слайдах, керуючись законодавчою базою та державними будівельними нормами, всі порушення, які були допущені районною виконавчою владою та районною радою в питаннях, що стосуються «майбутнього» сміттєпереробного заводу. І я думаю, він зумів довести навіть тим громадянам, які сумнівалися, неприйнятність такого будівництва не тільки під боком у Заводському, а й на території будь-якого куточка нашого району. Взяла слово Сачура Є., яка доповіла про історію компанії, яка хоче зайти в наш район; про її сумнівну репутацію та непрофесіоналізм.

Словом, доказів більше ніж достатньо. Були виступи, репліки, запитання від багатьох громадян, які зовсім не в захваті від ідей районної влади.

Міський голова Віталій Сидоренко доповів про те, що міська рада займається питанням поводження з ТПВ з 2012 року, про ряд проектів, які подавали на конкурси і завдяки цьому залучали додаткові кошти до бюджету, що дало змогу придбавати контейнери, сміттєвози; будувати майданчики для контейнерів. Також зупинився на питанні про районну програму,

яка була написана «до коліна», бо багато чого там було нереального; про те, як обласна рада запланований по обласній програмі сміттєвоз для Заводського вирішила передати КП «Добробут Сервіс».

Словом, наговорилися всі, бо збори тривали більше чотирьох годин.

Але, саме головне, громада прийняла рішення, майже одногосно (чотири особи утрималися) про те, що не потрібен сміттєпереробний завод на межі Заводської міської ради; щоб депутати районної ради відмінили всі вже прийняті по цьому питанню рішення і більше не приймали нових, а також щоб органи прокуратури перевірили законність існуючих рішень, що стосуються питання виділення земельної ділянки для будівництва сміттєпереробного заводу. Хоча голова РДА Рязанов В. заявив, що районна рада не буде відмінити своїх рішень. Це ще раз говорять про те, хто керує головою Лохвицької районної ради та депутатами районної ради. Здавалось би, що інформація вичерпана, відеозапис зборів можна переглянути на сайті міської ради. Але...

Виникає питання, все-таки чому два сміттєвози, придбані за рахунок обласного екологічного фонду та коштів районного бюджету, передані районному комунальному підприємству «Добробут Сервіс» (директор І.Дудник)? В районі давно працюють комунальні підприємства Лохвиці та Заводського, які мають великий досвід в напрямку поводження з ТПВ. В Сенчі також створене комунальне підприємство, яке також займається питанням збору ТПВ. То чи не більший ефект був би, якби ці сміттєвози були придбані для цих комунальних підприємств. Вони б уже з осені були б задіяні у зборі ТПВ. А так сміттєвози КП «Добробут Сервіс» зовсім не виконують своїх функцій – не збирають сміття. Тобто кошти району витрачені не ефективно. Бо Лохвицьке, Заводське та Сенчанське комунальні підприємства обслуговують свої і сусідні громади, вивозячи ТПВ на міські полігони. Відповідно до обласної програми поводження з твердими побутовими відходами в нашому районі повинна бути обладнана сортувальна станція, а в Пирятині – сортувально-переробний центр. В програмі не згадується про сміттєпереробний завод.

То чому ж районній владі не пришвидшити обладнання сортувальної станції на Лохвицькому полігоні, як це заплановано в обласній програмі?

Закон України «Про відходи» говорить, перш за все, про сортування відходів. Думки екологів зводяться до того, що відходи

життєдіяльності людини повинні перероблятися стільки разів, аж поки не дійдуть до нульового циклу.

А нам нав'язують технологію, яку чомусь не впровадило ні одне велике місто, де є потужні полігони і великі об'єми ТПВ. Наприклад КП «Комунсервіс» збирає за місяць 312 тонн ТПВ. А завод нам пропонують з потужністю 300 т за добу?

От і виникає питання: звідки будуть до нас привозити сміття щоб заповнити потужності? Виникає питання і до відповідних перевіряючих, владних структур, до Гирявоісковецької сільської ради. Чи були вони на тій земельній ділянці, яку пропонують під будівництво заводу?

Вона захаращена різним сміттям: побутовим, будівельним і ще бог знає чим. Хто ж вивозить його туди, якщо поряд не має великих населених пунктів та підприємств, крім ГКС – 33. Чому до цього часу ніхто не перевіряв цю ділянку і не зробив нічого щоб не було цього несанкціонованого сміттєзвалища, коли поряд, тільки спуститься з гірки, є полігон ТПВ? Але ж за це потрібно платити. А так простіше, склав угоду з КП на вивіз побутового сміття для того щоб помахати перед носом у екологічних служб, а основне сміття, яка різниця, везуть куди попало.

Якщо говорити про проблеми з ТПВ. Вони є по всіх населених пунктах.

Є проблема і на нашому полігоні, на якому виникають підпали. Але цю проблему можна вирішити тільки разом. Коли в державі Україна не тільки на папері, а й в дійсності запрацює Закон «Про відходи». Коли екологічні кошти бюджетів різних рівнів направлятимуться чітко на виконання прийнятих програм поводження з ТПВ, а не регулюватимуться в ручному режимі (ти мені подобається, або ти мені не подобається). Коли промислові підприємства не складуватимуть де попало відходи від промислової діяльності. Приклад – цукровий комбінат, який декілька років тому вивіз кислий жом, заповнивши відстійники колишнього, як кажуть в народі, Тарасенкового комплексу та карти колишніх своїх відстійників і тепер цей жом час від часу нагадує про себе, бо горить як торф'яник. Якщо хтось не вірить, я особисто можу провести екскурсію. Я також хочу нагадати слова колишнього керівника «Райз Максимко» Колесніка Ю.В., який заявив, що на комплексі, що на горі, поставлять на відгодівлю бичків і будуть годувати тим жомом. То була лапша на вуха. Бичків не було, про Колесніка Ю.В. нагадує тільки назва «Райз Максимко», а також

<< СТОР. 2

літніми спекотними днями і ночами дим від тліючого жому. Таких прикладів можна навести безліч. Бо чого тільки в нашому місті за його коротку історію і не було: і ртуть з приладобудівного (коли були школярами гралися краплинками ртуті, яку приносили з заводу, а потім ці краплинки падали і розтікались в шпарини підлоги, а скільки за словами старожилів її поховано в нашій місцевості), і кислоти з колишнього заводу кормових дріжджів, якими всі ми дихали, і аміак, який довго загрожував населенню, бо зберігався на непрацюючих спиртовому та масло заводах (на сьогоднішній день аміаку в місті не має); і відходи від елеватора, які пролітають в повітрі, як сніжок. (До відома населення: тоді цього інвестора також рекомендувала Лохвицька РДА, звинувачуючи депутатів міської ради у тому, що вони перешкоджають інвесторам і акт введення в експлуатацію підписав один із заступників голови Лохвицької РДА, обминувши міського голову та депутатський корпус. Хоча звинувачували в цьому міську владу, бо були вибори і декому за рахунок необ'єктивних фактів хотілося додати собі рейтингу. Була

також лапша на вуха про відремонтовані дороги, фільтри, які не будуть спричиняти викидів. Не буду називати прізвищ, але я думаю всі себе впізнають в моїй статті, за винятком уже покійних).

Був у нас на горі і переробний завод відходів від нафтогазового комплексу, який є власністю Іллі Киви. Коли працював цей завод на горі – смерділо у нас внизу. Була барда, яку в останні роки своєї роботи качав спиртокомбінат не в село Ручки, а у відстійники біля міста. Вплинути на дирекцію було не можливо, бо підтримували їх знову ж таки Лохвицька РДА та інші владні структури.

Я думаю вже досить історії.

Влада повинна чітко дотримуватися обласної комплексної програми поводження з твердими побутовими відходами в Полтавській області, яку написали фахові спеціалісти і прийняла Полтавська обласна рада, яку, до речі, презентували в Лохвиці.

А населення також хай пошукає свою совість, яка сховалась далеко в якійсь шпаринці, подумає про своїх дітей, онуків і всі майбутні покоління, які живуть на нашій землі. І перш ніж нести сміття на цвинтар, у лісок чи до річки, подумає про це май-

бутне. Якщо хтось вважає, що його злочину перед Природою ніхто не побачив - помиляється. Дуже жаль якщо за цей злочин будуть платити діти чи онуки невиліковними хворобами та іншими трагедіями. Від розплати не сховається ніхто, ба Земля може бути і доброю і жорстокою.

То можливо сьогодні кожен повинен почати з себе. В місті є ряд підприємців, які приймають пластик, скло, металобрухт, папір. Давайте їм здавати цю сировину, а вони повезуть її далі на переробку. Наші бабусі шили мішечки, торбочки, сумки для круп, цукру і такого іншого. Може і нам потрібно це робити, щоб відмовитися від поліетиленових пакетів, які заповнили наш простір. Сьогодні вже відомо, що зберігати харчові продукти в пластикових емкостях шкідливо для здоров'я. Давайте відмовлятися від них. Давайте відмовлятися від штучних квітів, які заповнили наші цвинтарі і також забруднюють навколишнє середовище. Всі передові кра-

їни: від дітей до дорослих борються з використанням шкідливих пакувальних виробів, відмовляючись від них. Ряд країн прийняли на державному рівні програми та закони, що забороняють використання пластику.

Якщо наші державні мужі не можуть, чи не хочуть з певних причин також заборонити це в Україні, то давайте щоб кожен з нас почав сам себе перевиховувати і відмовитися від шкідливих предметів у побуті, не боятися робити зауваження порушникам, які засмічують наш простір. Бо, повірте, всі в Іспанію не виїдуть. Нам тут залишатися і кому, як не нам дбати про навколишнє середовище. А міська влада працюватиме в напрямку, який накреслило законодавство України, області та міська програми. Одним помахом руки цю проблему не вирішити, але спалювати сміття на заводі, про який мріє Лохвицька РДА та районна рада, під носом у заводчан не вийде.

Л. Мащенко

Документи

Рішення районної ради: Про надання згоди на прийняття у комунальну власність територіальної громади Лохвицького району Полтавської області земельної ділянки державної форми власності

Керуючись статтями 43, 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», відповідно до статті 117 Земельного кодексу України, Закону України «Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності» та враховуючи пропозиції постійних комісій районної ради

ВИРІШИЛИ: 1. Порушити клопотання перед Полтавською обласною державною адміністрацією про безоплатну передачу із державної власності у комунальну власність територіальної громади Лохвицького району в особі Лохвицької районної ради Полтавської області (код ЄДРПОУ 21048519) земельної ділянки державної форми власності загальною площею 6,5800 га (кадастровий номер 5322682400:00:006:0663) для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд підприємств переробної, машинобудівної та іншої промисловості під будівництво сміттєпереробного заводу в адміністративних межах Гирявоісковецької сільської ради Лохвицького району Полтавської області, яка знаходиться в постійному користуванні Комунального підприємства «Добробут-сервіс» Лохвицької районної ради (код ЄДРПОУ 42120602).

2. Надати згоду на прийняття у комунальну власність територіальної громади Лохвицького району Полтавської області в особі Лохвицької районної ради Полтавської області (код ЄДРПОУ 21048519) земельну ділянку державної форми власності загальною площею 6,5800 га (када-

стровий номер 5322682400:00:006:0663) для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд підприємств переробної, машинобудівної та іншої промисловості під будівництво сміттєпереробного заводу в адміністративних межах Гирявоісковецької сільської ради Лохвицького району Полтавської області, яка знаходиться в постійному користуванні Комунального підприємства «Добробут-сервіс» Лохвицької районної ради (код ЄДРПОУ 42120602).

3. Організацію виконання даного рішення покласти на Комунальне підприємство «Добробут-сервіс» Лохвицької районної ради (Дудник І.М.) та управління комунальною власністю територіальних громад району (Український Ю.І.), контроль за його виконанням - на профільні постійні комісії районної ради.

А.О.ХРАПАЛЬ
голова районної ради
6 грудня 2018 року

Загальних зборів (конференції) Заводської громади

ВИРІШИЛИ: 1. Вважати неприйнятими для Заводської міської громади рішення органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади, різних рівнів, що стосуються будівництва сміттєпереробного заводу на межі с.Вишневе та в межах Гирявоісковецької сільської ради.

2. Направити звернення Заводської міської громади про протест та незгоду з будівництвом сміттєпереробного заводу на межі з Заводською міською радою на розгляд Лохвицької районної ради та вимагати відміни рішень Лохвицької районної ради та неприйняття нових, що стосуються передачі земельної ділянки під

майбутнє будівництво сміттєпереробного заводу.

3. Звернутися до органів прокуратури щодо правомірності рішень Лохвицької районної ради та розпоряджень голови Полтавської ОДА щодо виділення земельної ділянки для будівництва сміттєпереробного заводу на межі села Вишневе Заводської міської ради.

В.СИДОРЕНКО
міський голова
26 лютого 2019 року

Про розгляд рішення конференції Заводської громади від 26.02.2019 року

Керуючись статтею 25 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та рішенням конференції громадян Заводської міської ради

ВИРІШИЛИ: Підтримати рішення конференції громадян Заводської міської ради та звернення до депутатів Лохвицької районної ради.

В.СИДОРЕНКО
міський голова
27 лютого 2019 року рішення №2

Звернення до депутатів Лохвицької районної ради

Заводська громада надзвичайно обурена рішенням районної ради, яке в подальшому уможливує будівництво сміттєпереробного заводу за сумнівними технологіями шляхом спалювання ТПВ в межах Гирявоісковецької сільської ради на межі із селом Вишневе Заводської міської ради.

Вимагаємо у Лохвицької районної ради скасувати дію цих рішень та неприйняття

нових рішень, так як вважаємо не допустимим будівництво сміттєпереробного заводу поблизу міста Заводське щоб не провокувати в місті та інших сусідніх селах створення екологічної катастрофи. Цей завод є небезпечним для громади і може негативно вплинути на їх здоров'я. Таке будівництво є екологічно необґрунтованим і господарсько недоцільним.

Земельна ділянка, на якій пропонується будівництво, не погоджена з громадськістю; не оголошений інвестиційний конкурс для вибору компаній, які можуть будувати сміттєпереробні заводи.

Вважаємо, що Лохвицька районна рада грубо порушує права громадян, гарантовані Конституцією України, на безпечне для життя та здоров'я довкілля.

Пропонуємо відповідно до Закону України «Про відходи» запроваджувати в громадах району сортування ТПВ з подальшою їх переробкою на промислових підприємствах України, а біовідходи утилізувати відповідно до сучасних технологій.

Вихідний № 02-19/263
від 4 березня 2019 року

Звернення керівнику Лубенської місцевої прокуратури Манелюку Ю.А.

Заводська громада надзвичайно обурена рішенням районної ради від 06 грудня 2018 р. «Про надання згоди на прийняття у комунальну власність територіальної громади Лохвицького району Полтавської області земельної ділянки державної форми власності», яке в подальшому уможливує будівництво сміттєпереробного заводу за сумнівними технологіями шляхом спалювання ТПВ в межах Гирявоісковецької сільської ради.

СТОР. 4 >>

Сміттєспалювальний завод. Думки після зустрічі з Володимиром Рязановим

Так і не дочекавшись офіційної інформації щодо намірів районної влади віддати на 49 років землю для сміттєпереробного заводу, представники громади м. Заводське ініціювали зустріч з головою РДА Володимиром Рязановим. Вчора вона відбулася.

Зустріч залишила багато роздумів і ще більше питань. Оскільки всі вони напряму стосуються буквально життя і здоров'я людей, а тому надважливі, хочу поділитися з Вами почутим. Напередодні з адміністрації зателефонували, повідомивши час зустрічі з Володимиром Рязановим. Очільник району до зустрічі підготувався. Розпочавши її з майже півторагодинної презентації в присутності десятка своїх підлеглих. Презентацію попросив не фільтрувати. Але все сказане стосувалося великого масиву проробленої адміністрацією і особисто головою роботи, яку, мовляв, замість того, щоб належне оцінити, «активісти» (саме до них постійно апелював голова) поливають брудом. Мені, якому по неволі довелося самому стати тим, на кого так ображений пан Рязанов, дивно було чути, що саме «активісти» завадили і продовжують заважати районній владі у здійсненні її планів. Прозвучав також закид і мені особисто, що я, мовляв, хочу зробити собі на даній темі дешевий піар... Відразу скажу, що мені, як батькові чотирьох дітей, над якими зависла вірогідність екологічної небезпеки, піар не потрібен, слави в цьому ніякої не бачу, та й ситуація більш, ніж неприємна.

Але, оскільки питання я задавав не від себе особисто, а від багатьох мешканців Заводського, і це питання життя чи смерті, які стосуються не тільки мене, а й всього нашого міста і навколишніх сіл, вважаю своїм обов'язком подати громаді основні деталі розмови.

При цьому мушу подякувати голові райдержадміністрації пану Рязанову за те, що він демонстрував кроки назустріч. Розмова фільтрувалася як мною, так і підлеглим голови держадміністрації. Голова пообіцяв всю інформацію стосовно обговорюваного питання оприлюднити. Ми також оприлюднимо відео цієї розмови, щоб ніхто не міг звинуватити нікого в спотворенні інформації.

Отже, по - порядку:

- На питання до голови РДА «Чому будівництво сміттєпереробного/сміттєспалювального заводу протягується ніби під «сукном» – стрілки було переведено на інформаційний відділ, який мовляв недопрацював (на підлеглих). А насправді, мовляв приховувати нічого, і ніхто і не намагається;

- Пан Рязанов неодноразово наполягав на тому, що сортування сміття вирішить

проблему тільки на 30% відходів, а решту, 70%, треба переробляти на сміттєпереробному заводі. (Після зустрічі я ретельно намагався перепроверити цю інформацію і ніде не зустрів підтвердження цієї тези голови). А тому ми (районна влада) маємо «продемонструвати щирість» своїх намірів і на підтвердження цього виділити «інвестору» землю на 49 років з можливістю проведення там будівництва сміттєпереробного заводу. Помічник пана Рязанова уточнив, що після цього, згідно законодавства має пройти цілий ряд погоджень і кроків. В тому числі, процедура оцінки впливу на довкілля, громадське обговорення. І якщо громада буде проти, то, мовляв, ніхто нічого не будуватиме. (Ви вірите? Я – ні). Тим більше, що означає «переробляти іншим шляхом, а не сортуванням»? Спаленням??? Технології цього заводу, судячи з інформації з їхнього сайту, такі: лінія прядю в 3-х режимах: 1) сортування, 2) пряме спалювання 3) піроліз. Тобто, коли 30% відсортовано і відібрано, то решту, 70% – банально СПАЛЯТЬ. І, враховуючи обсяги, можна не сумніватись, що СПАЛИТЬСЯ все, що не зможуть продати як вторсировину. Технологія іншого не передбачає. До того ж, виявляється, що технології спалювання сміття вважаються дорогими і надто коштовними в порівнянні з сортуванням. Чим і пояснюється те, що в Україні сміттєспалювальні заводи можна порухати на пальцях однієї руки. А нам пропонують якесь супер чудо за копійки.

- Я намагався уточнити у голови РДА: «Якщо Ви віддасте цю ділянку саме цьому «інвестору», то чи зможе зайти на неї інший інвестор, який запропонував би інший, більш екологічно чистий спосіб утилізації сміття?». Питання було більш риторичне, та й відповіді не прозвучало. Окрім того, це питання було ще й гіпотетичним, бо «переробки» сміття шляхом спалення, та ще й впритул до населених пунктів, не повинно бути взагалі. Опускаючи всі «високі мотиви владних мужів», по факту можна стверджувати, що земельна ділянка віддається в оренду на 49 років з правом будівництва і власності на все побудоване (суперфіцій) САМЕ ЦЬОМУ І ТІЛЬКИ ЦЬОМУ «інвестору». Зазначу також, що попри всі заяви про відсутність лобювання, інші інвестори навіть не розглядали. Офіційного технічного конкурсу з певним технічним завданням на залучення інвестора Лохвицька РДА не проводила.

- Звучали закиди, що «ви всі розумні завдання владі давати, а ви приведіть інвестора, а не пустословте» й не займайтесь демагогією. Воно то й добре, щоб всі приводили інвесторів, але чи не прямий це обов'язок посадових осіб, наділених

певними державними функціями і повноваженнями? Чи не забагато вимог до громадськості? Чи інвестора повинні приводити доярка, комбайнер і електрик? Такі підходи вже практикувались в нещодавній історії, чим завершилися – до цього часу відчуваємо.

- Враховуючи, що таких «інвесторів» зі статутним капіталом в 1300 гривень можна за пару тижнів наклепати хоч і зо два десятки з уже різними назвами і різними адресами реєстрації, вважаю, що необхідно взагалі зупинити всілякі домагання районної влади закріпити на даній ділянці всілякі «сміттєпереробні» заводи в принципі. Покласти цьому край раз і назавжди. Щоб те, що не вдалося по тихому протягнути сьогодні, не надумали ще тихіше протягнути через місяць чи рік. Хто знає, а раптом знову «інформаційний відділ» через рік знову «недопрацює»???

- Прозвучало також питання до голови РДА, що складається враження, що ніби таке собі КП «Добробут» і було створене виключно для того, щоб наспіх, не встигнувши розгорнути свою діяльність, зразу ж передати ділянку в суперфіцій визначеному «інвестору». Створювалося, як бутафорна, проміжна ланка в цій хитрій схемі безальтернативної передачі ділянки «інвестору». Відповідь якось ніби й не прозвучала. Але питання є. Більш того, сьогодні вже здається доцільним ставити питання взагалі про доцільність і ПІДСТАВИ передачі земельної ділянки підприємству КП «Добробут»!!! Навіщо її передали новоствореній структурі? Щоб зразу ж, на найближчій сесії, передавати її комусь «далі», кому й задумано було передати з самого початку? То вам, КП «Добробуту», ця ділянка таки не потрібна? Якщо ви хочете негайно її здихатися? Віддайте її громаді Заводського, принаймні, вона сама собі стріляти в скроню цією ділянкою вже не буде... Може, варто вже ставити питання про відміну рішення про передачу даної ділянки КП «Добробут»?

- На питання «Чи може голова РДА гарантувати, що будівництво даного заводу не несе небезпеки населенню Заводського, Токарів, Гирявих і Пісок?», однозначної відповіді, не прозвучало. Просто перенаправили «до спеціалістів». Тобто, знову ж, «про безпеку хай вирішують інші, а ділянку ми віддамо зараз, не заморачуючись тим, в чому не розбираємось»? Якщо голова РДА не зміг дати однозначної стверджувальної відповіді на це питання, то як можна було голосувати «за» виділення земельної ділянки під таке потенційно екологічно небезпечне підприємство?

- На закид щодо активістів, що сплять і прокидаються, щоб шкодити намаганням влади вершити великі і корисні діла в ра-

<< СТОР. 3

сільської ради на межі із селом Вишневе Заводської міської ради.

Просимо перевірити правомірність цього рішення та інших розпоряджень стосовно цієї земельної ділянки. Чи відповідають ці документи законодавству України та державним будівельним нормам, місцевим програмам поводження з ТПВ?

Вважаємо не допустимим будівництво сміттєпереробного заводу поблизу міста Заводське, так як воно провокує в місті та інших сусідніх селах створення екологічної катастрофи. Цей завод є небезпечним для громади і може негативно вплинути на стан здоров'я населення. Таке будівництво є екологічно необґрунтованим і господарсько недоцільним.

Земельна ділянка, на якій пропонується будівництво, не погоджена з громадськістю; не оголошений інвестиційний конкурс для вибору компаній, які можуть будувати сміттєпереробні заводи.

Вважаємо, що Лохвицька районна рада грубо порушує права громадян, гарантовані Конституцією України, на безпечне для життя та здоров'я довкілля.

Громада висловила своє бачення, щодо виділення земельної ділянки під будівництво сміттєпереробного заводу поблизу села Вишневе на конференції громадян Заводської міської ради, виклавши його в рішенні (рішення додається).

Вихідний № 02-23/269
від 4 березня 2019 року
м. Лубни, вул. Старотроїцька, 13

йоні, я відповім. Хтось «спав» і займався своїми проблемами як я, хтось не спав. Але зараз, завдяки діям районної влади, ми змушені прокинутись. Завдяки цій проблемі зі сміттєспалювальними печами, особисто я познайомився з багатьма небайдужими людьми. У багатьох із нас різні політичні, релігійні та світоглядні погляди. Але спільне одне – нам тут жити. Або не жити. Всім. Десь у Біблії написано, що Бог, коли ми Йому вірні, може взяти навіть наші проблеми й біди і повернути їх нам на добро. Може, ми справді прокинемося завдяки цим проблемам?

- І останнє питання, яке так і не було задане. Питання риторичне і відповіді не потребує. Голова Лохвицької райдержадміністрації – це не просто посада, а обличчя Президента в Лохвицькому районі. То чи означає це, що побудова біля Заводського сміттєпереробного/сміттєспалювального заводу відповідає політиці діючого Президента Петра Порошенка щодо населення Лохвиччини? Нас справді хочуть знищити? Чи можемо ми сприймати все так: «Що робить для нас голова РДА Володимир Рязанов – це нам робить Президент Петро Порошенко?» Чи може Володимир Рязанов виконує волю іншої особи, а президент не в курсі? І це все в переддень президентських виборів?

В.Хоменко

Документи

Про направлення вільних коштів

Керуючись пунктом 23 частини першої статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», пунктом 7 статті 78 Бюджетного кодексу України

ВИРІШИЛИ: 1.Направити кошти в сумі 78 893,00 грн. вільного залишку бюджетних коштів загального фонду бюджету, що утворився станом на 01.01.2019 року, а саме:

- по КПК 9710 «Субвенція з місцевого бюджету на утримання об'єктів спільного користування чи ліквідацію негативних наслідків діяльності об'єктів спільного ко-

ристування» КЕКВ 2620 «Поточні трансферти органам державного управління інших рівнів» в сумі 28 893,00 грн. (відшкодування витрат за використану електроенергію під час проведення ремонтних робіт в приміщенні поліклініки Заводської АЗПСМ №1);

- по КПК 1010 «Надання дошкільної освіти» КЕКВ 2275 «Оплата інших енергоносіїв» в сумі 4 000,00 грн. (вивезення твердих побутових відходів по ДНЗ);

- по КПК 6030 «Організація благоустрою населених пунктів» КЕКВ 2610 «Субсидії та поточні трансферти підприємствам (установам, організаціям) в сумі

46 000,00 грн. (виконані роботи по благоустрою та очистці доріг від снігу).

2. Направити кошти в сумі 85 110,00 грн. вільного залишку бюджетних коштів спеціального фонду бюджету, що утворився станом на 01.01.2019 року, а саме:

- по КПК 7691 «Виконання заходів за рахунок цільових фондів» КЕКВ 3142 «Реконструкція та реставрація інших об'єктів» в сумі 85 110,00 грн. (реконструкція нежитлової будівлі поліклінічного відділення по вул. Садовій, 2а по АЗПСМ №1 Заводської міської ради).

3. Бухгалтерії міської ради внести зміни в помісячний розпис бюджету на 2019 рік.

4. Затвердити довідки про зміни за 2019 рік.

В.СИДОРЕНКО
міський голова

27 лютого 2019 року рішення №1

Про погодження місця розташування та будівництва сонячної електростанції, а також внесення змін в рішення ради від 25.01.2019 року № 21

Керуючись статтею 25, пунктами 34 та 42 частини першої статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Укра-

Історія компанії

Історія групи компаній KNESS починається з 2009 року...

Перша компанія – ТОВ «Подільський Енергоконсалтинг» займалася проектуванням та будівництвом об'єктів розподільчих мереж для електроенергетичних компаній та промислових підприємств.

Ринок і клієнти вимагали нових підходів і рішень — сучасних, індивідуальних і вигідних як з позиції вкладень, так і з позиції надійності та швидкості реалізації. Тому...

Незмінний головний принцип — проектування, будівництво/реконструкція та введення в експлуатацію об'єктів електроенергетики — повний комплекс робіт від одного виконавця з гарантією результату!

В 2012 році, в якості експерименту, втілено перші проекти по сонячній енергетиці.

На той час мало хто в Україні усвідомлював користь та можливості, які несе в собі відновлювана енергетика. Але ми від початку були впевнені у технологіях, що

змінять майбутнє та які є основою нової енергетичної моделі...

Відтоді діяльність сконцентрована на відновлюваній енергетиці не лише в будівництві, а й на рівні створення інфраструктурних можливостей для розвитку ринку, оскільки без конкурентоздатного обладнання локального виробництва та якісних розподільчих мереж будь-яка енергетична модель поки що неможлива.

Наприкінці 2015 року друга компанія — ТОВ «ПЕК Енерго» починає виробництво металоконструкцій та електротехнічного обладнання для відновлюваної енергетики та розподільчих мереж.

З 2015 року компанія «Подільський Енергоконсалтинг» вийшла на рівень генпідрядника (ЕРС-контрактора) в проектах промислової сонячної енергетики.

Цей статус є свідченням довіри партнерів та підтвердженням компетентності компанії в управлінні складними проектами...

В кінці 2015 року відбулося розширен-

ня бізнес-діяльності в сфері інноваційних розробок та девелопменту проектів енергетики.

Створюється «ПЕК Сервіс» — компанія з сервісного та експлуатаційного обслуговування об'єктів енергетики, зокрема сонячних електростанцій.

З 2016 року компанії об'єднуються під одним брендом — KNESS та утворюють KNESS Group.

В 2017 році в групу входить власний центр інноваційних розробок в галузі відновлюваної енергетики «KNESS R&D Center» та будівельно-монтажна компанія «KNESS Construction».

В тому ж році надійність компанії була підтверджена висновком чергового аудиту Kreston GCG: «За період, що закінчився 30 вересня 2017 року фінансові результати Групи характеризуються як позитивні. Таким чином, можна стверджувати, що операційне управління комерційно-виробничою діяльністю Групи відбувається ефективно».

<< СТОР. 4

їні», статтями 791 та 122 Земельного кодексу України, статтями 19, 21, 24 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», ДБН Б.1.1-14:2012 «Склад та зміст детального плану території», статтею 12 Закону України «Про основи містобудування» та відповідно до поданого клопотання

ВИРІШИЛИ: 1. Погодити ТзОВ «САН-ВІН 27» розміщення та будівництво сонячної електростанції потужністю 57 МВт на земельній ділянці площею 112,0 га на території Заводської міської ради в межах с. Вишневе.

2. Внести зміни в рішення сорок першої сесії Заводської міської ради сьомого скликання від 25.01.2019 року № 21 «Про надання дозволу на розробку технічної документації із землеустрою щодо поділу земельної ділянки», а саме: в пункті 1 словосполучення «на дві ділянки орієнтовними площами 112,0 га та 17,1 га» - виключити.

3. Контроль за виконанням даного рішення покласти на постійну депутатську комісію з питань будівництва, транспорту, зв'язку, земельних відносин, екології та охорони навколишнього природного середовища (голова комісії Івахно С.Ю.).

В.СИДОРЕНКО
міський голова

27 лютого 2019 року рішення №21

Вінницька компанія увійшла до двадцятки інноваційних підприємств України - за версією «Ділової столиці»

Видання «Ділова столиця» представило ТОП-20 найінноваційніших компаній, які працюють на теренах України. До переліку увійшла вінницька компанія KNESS.

«При відборі головним критерієм була наявність не тільки інноваційних планів на майбутнє, але і вже успішно реалізованих інновацій у виробничій технології, продукції, що випускається або послуг, що надаються. Також враховувалися роль компанії в житті країни, обсяг інвестицій, вкладених в інноваційні проекти, участь компанії в спеціалізованих виставках і значення впроваджених інновацій для зміцнення економічного і технологічного потенціалу і міжнародного авторитету України.

При складанні рейтингу використовувалися дані з різних відкритих джерел, в тому числі офіційна інформація компаній, повідомлення ЗМІ, думки галузевих експертів. Ми прагнули представити в рейтингу по можливості широку регіональну географію компаній і в той же час широкий галузевий спектр. Складаючи ТОП-20, ми хотіли підкреслити досягнуті позитивні результати і представляємо найбільш інноваційні компанії України в алфавітному порядку, без ранжирування за номерами», - пояснюють у «Діловій столиці».

Компанія KNESS

Інновації: повний цикл сонячної енергетики

Галузь: «зелена» енергетика

Локалізація підприємств: Вінницька область

KNESS - українська група компаній міжнародного рівня, яка розробляє технології і реалізує проекти відновлюваної і традиційної енергетики.

Група компаній активно співпрацює з ЄБРР. У березні 2018 р KNESS Group і ЄБРР підписали кредитну угоду на будівництво трьох фотогальванічних станцій сумарною потужністю 33,9 МВт. У липні 2018 р KNESS Group розпочала співпрацю з датським Інвестиційним фондом для країн, що розвиваються (IFU) в сфері відновлюваної енергетики.

Примітно, що історія KNESS почалася менше десяти років тому,

коли в 2009 р група інженерів-енергетиків заснувала компанію «Подільський Енергоконсалтинг» - проектування і будівництво об'єктів розподільчих мереж для електроенергетичних компаній і промислових підприємств. За три роки наполегливої роботи компанія домоглася репутації пунктуального і надійного партнера. Спираючись на свій досвід у традиційній енергетиці і репутацію, в 2012 році компанія однією з перших в Україні почала проектувати і будувати об'єкти відновлюваної енергетики.

Сьогодні саме сонячна енергетика стала основним напрямком діяльності KNESS. А це не тільки будівництво сонячних станцій, а й створення інфраструктурних можливостей для розвитку ринку, оскільки без конкурентоспроможного обладнання та якісних розподільчих мереж будь-яка енергетична модель неможлива.

У 2015 був запущений завод з виробництва металоконструкцій та електротехнічного обладнання для відновлюваної енергетики та розподільчих мереж. З 2016 року виробнича компанія групи - KNESS Product - успішно освоїла серійний випуск такого високотехнологічного обладнання, як централізовані інверторні станції.

Вже в 2015 році компанія вийшла на рівень генпідрядника в проектах промислової сонячної енергетики, що працює за міжнародними стандартами ЕРС. І з 2016 р стала відома в Україні та за її межами під брендом KNESS, в який сьогодні входять компанії з проектування і будівництва, виробництва комплектуючих і високотехнологічного устаткування, експлуатаційного обслуговування і власний дослідницький центр. Для розвитку сучасних видів виробництва і освоєння інноваційних технологій в 2017 р в групі компаній створено власний центр інноваційних розробок в галузі відновлюваної енергетики KNESS RnD Center.

Сьогодні група компаній KNESS - це більше тисячі робочих місць, міжнародне представництво української галузі і зменшення викидів CO₂ на 380,48 т на рік.

Про встановлення тарифів на послуги з централізованого водопостачання та водовідведення і тарифів на послуги з вивезення твердих побутових відходів та утримання полігону ТПВ для КП «Комунсервіс»

Керуючись підпунктом 2 пункту «а» статті 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», пунктом 2 статті 7, частиною третьою статті 31 Закону України «Про житлово-комунальні послуги», Порядком формування тарифів на централізоване водопостачання та водовідведення, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 01.06.2011р. № 869 «Про забезпечення єдиного підходу до формування тарифів на житлово-комунальні послуги», Постановою Кабінету Міністрів України № 1010 від 26.07.2006 року «Про затвердження Порядку формування тарифів на послуги з вивезення побутових відходів», у зв'язку зі зміною вартості складових на послуги (заробітна плата, енергоносії та інше), з метою приведення тарифів у відповідність до економічно обґрунтованих витрат на їх виробництво, розглянувши клопотання КП «Комунсервіс» від 06.03.2019 року за № 49.

ВИРІШИЛИ: 1. Встановити тарифи на комунальні послуги для КП «Комунсервіс»:

-з централізованого водопостачання:

населення – 11,52 грн/м³;

бюджетні установи – 18,48 грн/м³;

інші споживачі - 19,98 грн/м³;

-з централізованого водовідведення:

населення – 13,80 грн/м³;

бюджетні установи – 19,80 грн/м³;

СТОР. 6 >>

Від народин щирого життєлюб – 100 років

У маленькому селі Харківці, що розкинулося між високими горами на мальовничій Лохвиччині, 17 березня 1919 року у старенькій низькій хаті під соломою, в сім'ї селянина – бідняка Федота Коломійця та його дружини Мотрі народилася шоста дитина, син Альоша.

У тій хаті поміщалося все Олексове дитинство, а ще були: піч, лежанка, прилавок, стіл, лави, скриня, жердки, сволок, ослінчик, одежа, подушки, глечики, миски, уйма всякого добра... І в тій маленькій хатинці зростали: брати – Грицько, Степан, Олексій; сестри – Палажка, Ориська, Приська. Там усі поміщалися, бігали, стрибали, а навесні до цього гурту ще додавалися телята, ягнята, пороссята...

Батько тяжко працював по наймах і в 1922 році помер, залишивши дружині в руках шестеро дітей. Ніхто ніколи не бачив, щоб мама сиділа чи відпочивала. Єдиний раз малий Олекса знайшов неньку під грушею із заплоченими повіками. Вона тихо лежала у затінку і, раптово піднявшись, здивовано запитала: «Чи то я спала?»

Усі чоловічі клопоти взяв на себе старший із дітей Григорій. Згодом поїхав на навчання до Харкова, допоміг і молодшим сестрам та брату вивчитися на вчителів. Вдома лишився один Олексій.

Улітку пас корів по мальовничих сільських кутках: Жданки, Яруватого, Борисачки... ще й до сьогодні росте «коломійцева груша», на якій малий пастух порвав свої полотняні штани об колюче її гілля. Ох і біла мати за ті порвані штани, адже вони були у хлопця одні.

1 вересня 1927 року Олексій стає першокласником. Це було смагляве карооке хлоп'я з чорним густим волоссям. Був, як усі діти, рухливий, веселий та відрізнявся незвичайною для його віку допитливістю. Його цікавило все... Швидко навчився читати і вже з того часу не випускав з рук книги.

Був дуже сором'язливим. Сусідське дівча пригадувало випадок, коли Альоша був у них в гостях, мама дівчинки запропонувала йому пшоняники. Подякував і відмовився. А ввечері мати Альоші просила позичити їжу у сусідки, щоб нагодувати сина.

Він легко знаходив спільну мову з будь-ким. Односельці згадують, що на той час у Харківцях проживали два поважні діди: дід Сила і дід Джура. Усі діти боялися цих бородачів, як вогню, єдиний Олекса розмовляв з ними на рівних.

Ще, навчаючись у початкових класах, збирав однолітків на «творчі вечори», читав свої вірші, оповідки, розповідав придумки...

Після закінчення Харківської семирічки, набравши пляшку води із Жаданівської криниці, Коломієць їде до Харкова, де вступає на навчання до газетного технікуму ім. Миколи Островського. Разом зі своїми однокурсниками: Олесем Гончарем, Дмитром Білоусом, Григорієм Тютюнником вдень відвідували літературну студію Андрія Васильовича Ключья, яку вів Байдибурда, а вночі розвантажували вагони з вугіллям та дривами.

По закінченню технікуму Олекса здає документи до літературного інституту. Але під час вступної кампанії з Москви надходить розпорядження про обмеження і унеможливлення прийому до цього вузу виходців із селян. Оскільки вони знають усі проблеми нелегкого життя простого народу і пишуть правду. Тож Коломієць стає студентом робфаку інституту радян-

ської торгівлі, а згодом – історичного факультету Харківського державного університету ім. М.Горького.

Від початку липня у 1941 року студентське перо змінює на солдатську гвинтівку. Скороспечений артилерист на кінній тязі, прямо з короткотермінових курсів був кинутий у криваве місиво війни. Відразу призначений командиром артилерійського підрозділу 37-ої армії Південного фронту. Техніки не вистачало. Тому використовували коней. У Олексі Федотовича була улюблена кобила на прізвисько Табуретка. Вона була дуже розумною. Під час обстрілів ховалася і не верушилася. Одного разу вона підірвалася на міні, врятувавши Олексі життя – боєць залишився неушкодженим. Він дуже сумував за своїм вірним другом.

Усі, хто мав змогу поспілкуватися з Олексом, стверджували, що він був неперевершений вигадник. За примружені очі йому дали прізвисько Камбоджа. Він неймовірно точно прочитував обличчя, характери, жести, інтонацію колег. Міг скопіювати будь-кого досить точно.

Смерть ходила за Коломійцем навшипиньки. У серпні 1942 року після бою з ворогом його кинули на гору трупів, гадаючи, що мертвий. Та випадковий погляд молодого солдата помітив, що боєць кліпає очима. Цей випадок врятував життя. Солдат відніс його до шпиталю. Рани виявилися глибокими, до того ж ще й серйозна контузія. Довгий час Коломієць намагався знайти свого рятувальника, так і не знайшов. Після госпіталю демобілізований за інвалідністю, направляється за розпорядженням ЦК ВЛКСМ на комсомольську роботу. Починає літературну діяльність на сторінках воєнної періодики.

У 1944 році Коломієць прямує до Чернівців. Там призначається лектором ЦК ЛКСМУ, а згодом – секретарем з пропаганди Чернівецького обкому комсомолу. Співпрацював і з пресою, друкував свої дописи. Саме тут він зустрів своє кохання, вродливу і щирю дівчину Любу, яка стала його дружиною і мамою їхньої доньки Оксани.

У 1950 році родина переїжджає до столиці. Олекса Федотович плідно працює у республіканській періодиці: з 1950 року – працівник преси, головний редактор газети «Молодь України»; з 1953 по 1960 роки – завідувач відділу журналу «Зміна» (пізніше «Ранок»). Саме в цей період починає друкувати свої перші нариси і оповідання, що увійшли до збірки новел «Біла криниця» (1960).

Олекса не полишає зв'язок з рідними Харківцями, при нагоді приїздить з родиною до свого обійстя, спостерігає за життям земляків, і в його голові зріє думка про написання п'єси, де б героями стали звичайні харківці. Він звертається за допомогою у співавторстві до знаних драматургів, але ніхто серйозно таку ідею не сприйняв. Тоді 40-річний Олекса Федотович береться за перший свій комедійний твір «Фараони», який став найяскравішим його доробком і за одну ніч зробив Коломійця знаменитим. Це неперевершений твір про селянсько-колгоспне життя радянського села, де не змінено жодного імені дійових осіб, які дійсно жили в Харківцях. Автор, використовуючи прийом сну, показав реальні проблеми села і тяжку жіночу працю. Цей твір став присвятою його мамі Мотрі, яка все життя була «рабинею сільського життя». Власне, драматург торкнувся гендерної несправедливості, коли чоловіки лише керують, а жінки працюють. Якщо

<< СТОР. 5

інші споживачі – 20,52 грн/м³. 2. Встановити для КП «Комунсервіс» тарифи на послуги з вивезення твердих побутових відходів та утримання полігону ТПВ:

Категорія споживачів	Тарифи на послуги грн./м ³ (з ПДВ)	
	Вивезення ТПВ	Утримання полігону
Населення, що проживає в багатоквартирних будинках	56,52	-
Населення, що проживає в приватному секторі	82,02	-
Бюджетні установи	91,38	29,28
Інші споживачі	99,48	33,18

3. КП «Комунсервіс» при укладанні договорів на 2019 рік з населенням приватного сектору, яке використовує спеціальні мішки для накопичення та вивезення твердих побутових відходів, розрахунок кількості осіб встановити за бажанням споживача, але не менше ніж на 1 особу.

4. Тарифи ввести в дію з моменту оприлюднення даного рішення, але не раніше 01.04.2019 року.

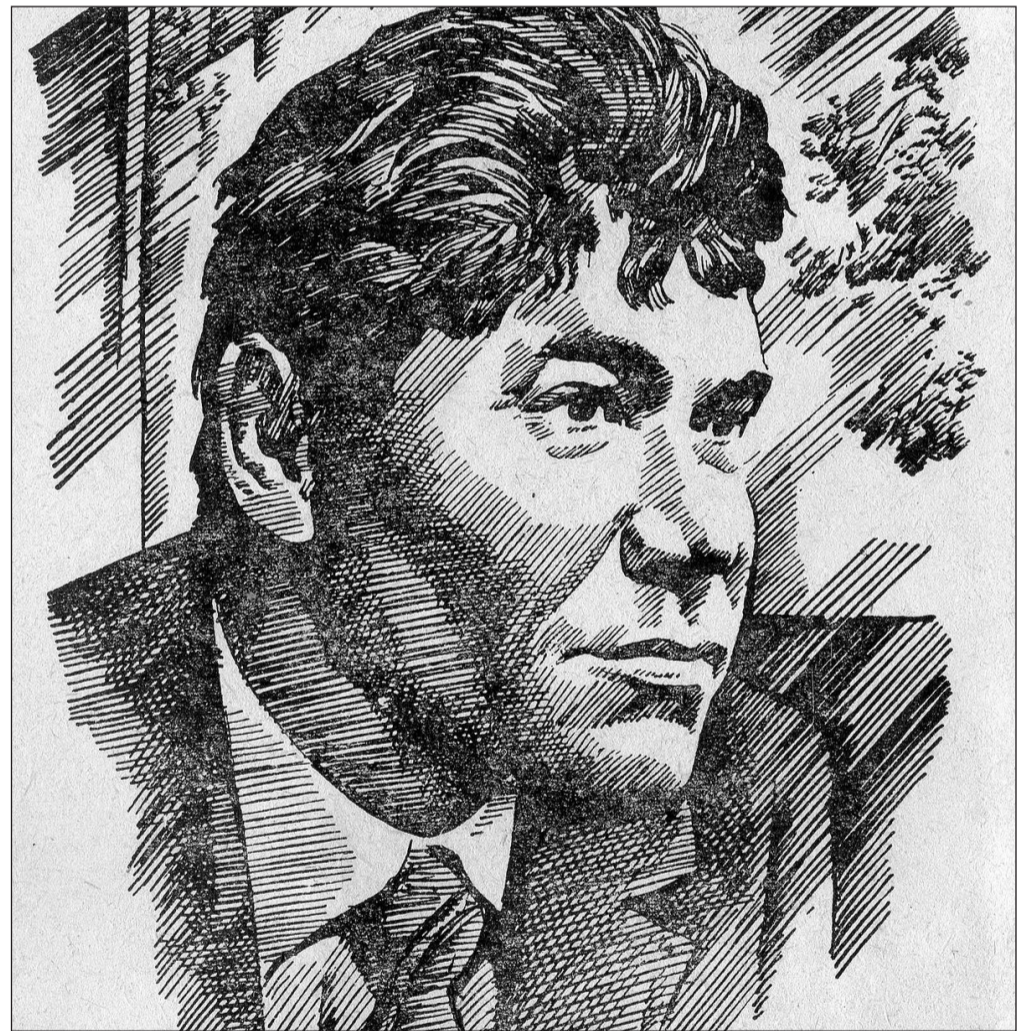
5. Рішення виконкому від 14.03.2018 року за № 26 та № 27 визнати такими, що втратили чинність з 01.04.2019 року.

6. Директору КП «Комунсервіс» здійснити оприлюднення даного рішення.

В.СИДОРЕНКО

міський голова

12 березня 2019 року рішення №31

проводити паралель із сьогоденням, то це, власне, сценарій однієї з телепрограм «Хата на тата».

Це була перша українська радянська комедія на тему колгоспного життя, яка вступала у протиріччя з комедіями Олександра Корнійчука.

А надихнув драматурга на цей сюжет звичайний випадок із життя. У рідних Харківцях він спостерігав, як молодий огрядний чолов'яга загавляв качку з каченьятами з вулиці на своє подвір'я. Мало не годину той ганяв качину сім'ю, а вправна молодичка загнала пташину за кілька хвилин. У «Фараонах» у подібну ситуацію потрапляють усі чоловіки-герої: Таран возиться з тістом, яке птахи дзьобують аж на його воротях; Онисько доїв корів, отримав ратицею по голові; Оверко кроїв дівчаткам платтячка, а вийшло 100 клинчиків, які віддав дітям ляльки крутити; Аристарх попрацював на свинофермі, схуд, що штани треба в зубах носити.

Жінки виявилися кращими за чоловіків і на керівних посадах у колгоспі, і вдома.

П'єса була надрукована у березневному числі за 1961 рік у журналі «Вітчизна». Гадали, що це буде репертуар для самодіяльних театрів, а вона посіла головне місце у багатьох театрах колишніх союзних республік.

Прем'єра відбулася 1962 року на сцені Московського театру ім. М.Гоголя, ставилася у 71 театрі країни. А у 1978 році в Київському театрі ім. І.Франка відбулася 500 – а вистава. «Фараонам» аплодували у Польщі, Чехословаччині, Канаді, Китаї, Японії... На той час жоден драматург не мав такої популярності.

У нього не було «учнівського періоду», він досить пізно увійшов у літературу та зміг по-справжньому розкрити свій талант у драматичних творах, що збирали аншлаги театральних зал та гідно оцінені:

1961 – «Фараони»;

СТОР. 7 >>

<< СТОР. 6

1962 – член Союзу письменників СРСР;
 1963 – «Де ж твоє сонце?»;
 1967 – «Спасибі тобі, моє сонце»,
 – збірка п'єс «Прошу слова сьогодні»;
 1969 – «Келих вина для адвоката»,
 - «Горлиця»,
 - «Дванадцять година. Репортаж з того світу»;
 1970 – «Перший гріх»,
 - за п'єси «Планета сподівань», «Спасибі тобі, моє кохання», «Горлиця»
 удостоєний Республіканської премії ім. М.Островського;
 1972 – «Одісея в сім днів»,
 - «За дев'ятим порогом»;
 1973 – «Голубі олені»;
 1975 – «Кравцов»;
 1977 – за п'єси «Голубі олені», «Кравцов» удостоєний Державної премії ім. Т.Шевченка;
 1977 – «Дикий ангел»;
 1980 – за п'єсу «Дикий ангел» удостоєний Державної премії СРСР;
 Літературної премії ім. Г.Сковороди.
 1986 – за п'єси «Злива», «Убий лева» відзначений літературною премією ім. О.Корнійчука;
 1986 - вибрані твори в 2-х томах;
 1994 – «Завтра – Помпея» (не завершив).

Упродовж життя був нагороджений Орденом Жовтневої революції, Трудового Червоного Прапора, Вітчизняної війни 2-го ступеня, «Знак Пошани», багатьма медалями та Почесною Грамотою Президії Верховної Ради України.

Перед кожною прем'єрою драматург хвилювався, чи не забудуть текст актори, чи вчасно зазвучить музика, напруга знімалася лише під час фінальної завіси під гучні оплески і букети квітів.

Олекса Федотович був першим читачем творів знамих українських письменників сучасності. Думка Коломійця була для них важлива. Він сприймав твори не як критик, а як пересічний читач. Через його «цензор» проходили: Гончар, Мушкетик, Олійник, Загребельний, Драч, Павличко... Телефон у його квартирі постійно був за-

йнятий.

Та не все так весело було у творчості О.Коломійця. Часто-густо він занадто напруженим і знервованим повертався з так званих «чисток» у Міністерстві культури та надмірних «правок» цензорів. Так його п'єсу «За дев'ятим порогом» про славне Запорізьке козацтво заборонили з дивним формулюванням «за любовання старовиною». Пропонували ввести ще одну головну особу -російського посла. Після постановки в Київському театрі ім. Івана Франка режисера-постановника було звільнено з роботи.

Саме Олекса Коломієць у 1990 році був ініціатором створення Кургану Вічної Скорботи, пам'ятника жертвам голодомору 1932-33 років, поблизу Мгарського монастиря на околиці Лубен.

Донька згадує про звичний ритм життя родини:

- Оскільки ми мешкали на занадто гамірному Хрещатику, Олекса Федотович вставав о 3-ій ночі, у своїх «ритуальних» ваянках і тубетейці працював до 9-ої ранку, потім снідав і йшов до Національної спілки письменників України, де виконував громадську роботу; так, вдень редагував чужі твори, а вночі писав сам. Мирську суєту і творчість вважав несумісними. Був дуже вимогливим до себе та й мені перепало. Дуже обурювався, коли в моєму щоденнику з української мови була «4». Завжди акцентував: «Головний драматург – життя». Окрім життя, яке надихало його на творчість, особливе місце займала мама. Вона теж була творча людина: співала, малювала, писала п'єси, любила квіти... Батько за характером був лідер, мама - ні. Заради батька вона пожертвувала власною кар'єрою. Дуже часто тато записував думки, а мама друкувала. Вона весь час була зайнята. Батько говорив: « Ми з мамою любимо тебе, як Земля любить Сонце; чим Сонце тепліше, тим щедріша Земля».

Зять драматурга, Микола Хмельницький, крім дотепності і веселої вдачі Олекси Федотовича виділяє ще й неконфліктність, що в складні періоди життя була дієвим механізмом психологічного захисту.

Життєдайну силу він черпав від природи та людей малої батьківщини. За кошти О.Коломійця будівельники колгоспу ім. А.Тесленка побудували затишний будинок, в якому народжувалися герої нових творів.

Він допоміг мешканцям Харківців з побудовою дитячого садка, будинків для молодих спеціалістів, ФАПУ, мосту через річку та виготовленню київськими спеціалістами проектної документації на газифікацію села.

Його називали класиком і його ж забув привітати з 75-річчям колишній Президент України Л.Кравчук. Не знаходилося паперу, щоб надрукувати його нові доробки. Був шанованою людиною, а змінилася кон'юнктура і забули про талант. Останнім часом його п'єси не ставили на театральних підмостках. Відсторонилися від нього і високі літературні чиновники. Свій останній твір «Останній день Помпеї» Олекса Федотович писав у муках і забутті, в злиднях і байдужості, у цькуванні нардепів та в обвішуванні партократичними ярликами.

17 березня 1994 року не в Києві і не в Полтаві, а в Харківському будинку культури відзначили 75-річний ювілей талановитого земляка. Коломієць не приїхав, завадила хвороба.

Тяжко хворий лежав прикутий до ліжка, існував на мізерну пенсію, забутий усіма. Він заповів поховати його прах у рідному селі, а не на Байковому кладовищі, щоб душа його розмовляла з харківськими березами. Коли лежав на смертному одрі, світив місяць і відблиски ковзали по склу вікна, він пропросив дружину: «Розбий його, хай буде сонце!»

23 листопад 1994 року Олексій Федотович Коломієць розпрощався з життям.. Рано-вранці його тіло привезли-таки до Спілки письменників. Прощання відбувалося не в урочисто-сумній залі, а в прохідному коридорі побіля туалету письменницького кафе «Еней». В останню дорогу його проводили не очільники Спілки письменників, не представники Міністерства культури, не сотні народних та заслужених артистів, що здобували свої

звання на його п'єсах, а голова колгоспу з його рідного села Харківці Лохвицького району на Полтавщині - Микола Іванович Пономаренко. Привіз труну, прислав машину, взяв на себе всі витрати на похорони славетного земляка.

Односельці знали заповіт Коломійця про поховання у Харківцях біля батьківських могил, а не біля могили А.Тесленка, бо, як говорив сам Олекса Федотович, - талант Архипа буде його затьмарювати. І, все ж таки, вирішили поховати драматурга на почесному місці в центрі села поблизу могили класика української літератури Архипа Тесленка.

Труну з тілом письменника несли актори Полтавського драматичного театру ім.М.Гоголя. Прощалися з талановитим крайном вірні друзі по письменницькому цеху, прихильники та поціновувачі його творчості. За кошти земляків на його могилі споруджено пам'ятник.

17 березня 2009 року за сприяння Літературного фонду України, яке очолював Борис Олійник, на будинку, де мешкав О.Ф.Коломієць, відкрито меморіальну дошку за адресою: вулиця Хрещатик, 21.

В пам'ять про батька доцент Київського Національного університету ім.Т.Шевченка – Оксана Олексіївна Коломієць, організовує літературні читання для студентів та викладачів вишу.

У пам'яті усіх, хто знав Олексу Федотовича, він залишився невисоким на зріст, завжди усміхненим, з непокірним пасмом на голові, допитливим, по-селянськи розсудливим, майстром невимушеної жартливої розмови...

О. Дроб'язко, краєзнавець.

ПІДСУМКОВА турнірна таблиця відкритої Першості міста Заводське 2018-2019 р.р. I – IV місця

	І	В	В/П	П/П	П	З/П	Р/М	О
1 «Харчовик» Заводське	10	10	0	0	0	89/25	+64	30
2 ФК «Погарщина»	10	7	1	0	2	66/26	+40	23
3 «Газовик» Заводське	10	6	0	1	3	37/26	+11	19
4 «Перемога» Г. Ісківці - Яхники	10	4	0	0	6	52/84	-32	12

V – VIII місця

	І	В	В/П	П/П	П	З/П	Р/М	О
5 FC «KOLOS» Василівка	10	4	0	1	5	43/44	-1	13
6 «Прогрес» Піски	10	4	0	0	6	29/60	-31	12
7 «Фермерок» Сенча	10	2	1	0	7	32/48	-16	8
8 ДЮСШ Заводське	10	1	0	0	9	23/58	-35	3

Кращі голеодори:

1	Кононенко К.	«Харчовик»	24
2	Куліш В.	FC «KOLOS»	20
3	Касюдік М.	«Перемога»	18
4	Петренко В.	«Харчовик»	17
5	Клименко А.	«Харчовик»	15
6	Агекян Ш.	«Перемога»	14
7	Дем'яненко Р.	«Харчовик»	13
8	Островський С.	«Погарщина»	11
9	Будрій С.	«Газовик»	11
10	Добривечір А.	«Погарщина»	11

Першість міста Заводське з міні-футболу

Закінчилась зимова Першість міста Заводське з міні-футболу. В турнірі брали участь 7 футбольних команд Лохвицького району та одна команда Роменського району (с. Василівка). Цього року, щоб позмагатися за нагороди Першості, необхідно було потрапити до першої четвірки за підсумками першого кола. Це впевнено зробили: «Харчовик» із Заводського, ФК «Погарщина», «Газовик» Заводське, а от «Перемога» із Гирявих Ісківців виборолостанню путівку в запеклій боротьбі. Сенсації не сталося: «Харчовик» - чемпіон, «Погарщина» - друга, «Газовик» - бронзовий призер. Команди-призери були нагороджені медалями. В номінаціях перемогли: Кононенко Костянтин – «кращий бомбардир» («Харчовик»), Будрій Сергій – «кращий захисник» («Газовик»), Касьян Олексій Валерійович - «кращий воротар» («Харчовик»), Островський Сергій – «кращий гравець» («Погарщина»).

Міський голова Віталій Сидоренко подякував усім за участь у Першості, побажав успіхів у наступних змаганнях.

В.Мусянко,
голова МГО «СПОРТ»

Переможний чемпіонат району з баскетболу

Дев'ятого березня в місті Лохвиця в залі районної спортивної школи відбувся чемпіонат Лохвицького району з баскетболу. Команда міста Заводське перемогла всіх своїх суперників і повернула палму першості до Заводського.

Переможний склад заводчан: Кравченко Юрій, Шевченко Артем, Сучан Хачик, Терновий Костянтин, Тарабан Олексій (капітан команди). Наші вітання переможцям.

В.Мусієнко, голова МГО «СПОРТ»

Про бокс

З 18 по 24 лютого в м.Харкові відбувся відбірковий чемпіонат України з боксу серед юніорів. Від Полтавської області в категорії 63кг виступив вихованець нашого клубу Буряк Ігор. Це його перший великий турнір. Бажаємо йому в майбутньому перемог.

З 1 по 3 березня цього року в Миргороді в приміщенні місцевої ДЮСШ відбувся 7-й Відкритий турнір з боксу. Чим цей турнір відрізнявся від шести попередніх? Насамперед, рівнем організації, кількістю учасників та високим рівнем підготовки спортсменів. В турнірі прийняли участь більше 130 спортсменів з 21 міста України, з Дніпропетровської, Черкаської, Луганської областей, з Києва та багато команд з Полтавської області. З міста Миргород представили чотири команди: "Арей", "Антей", "Чемпіон" та команда тайського клубу. Головним суддею був найтитованіший в Україні суддя міжнародної категорії (обслуговував дві Олімпіади) Каракулов М.Г., доречі, він працював і на двох турнірах у Заводському (Червонозаводському) у 2011-2012р.р.(і це ще не все, що поєднує цей турнір з тими, що проводив наш клуб).

Від команди міста Заводського виступили чотири боксери: Богдан Гриценко у в.г.2005-2006 у категорії 43кг провів три напружені двобої і у фіналі виборів у місцевого боксера перше місце! Дейнека Андрій, наш новачок, який провів свій другий двобій, в тій же віковій групі у вазі 48кг виграв один бій і у фіналі поступившись більш досвідченому боксеру, як кажуть "набравшись" досвіду, зайняв друге місце!

У віковій групі "юніори" в категорії 60кг Буряк Ігор, учасник цьогорічного чемпіонату України, провів два двобої та зайняв перше місце! Цікаво, що Ігор у фіналі "взяв" реванш у боксера з Миргорода, чемпіона України серед школярів, кандидата в майстри спорту, Манькова В., якому програвав на чемпіонаті Полтавської обл. в 2018р.

Бій у вазі 69 кг серед молоді у півфіналі нашого боксера, Оніщенко Руслана, проти Коваленка Миколи з Луганської області виявився самим "титованим" та технічним, ажде Оніщенко Руслан є кандидатом в майстри спорту, призером чемпіонату України, а Коваленко є майстром спорту, чемпіоном та призером багатьох чемпіонатів. Поступившись за рішенням суддів, Руслан зайняв третє місце на турнірі.

Також відбулася зустріч, як кажуть, старих друзів. На турнірі провели свої рейтингові бої і професійні боксери, у тому числі Сімернін Дмитро (колишній боксер К2) та колишній володар поясу WBA континентал Валентин Головка, які у 2011 році боксували на першому в історії турнірі з боксу у м.Червонозаводське!

О.Оніщенко,
голова БК «Алекс»

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Видавець – інформаційна служба при виконкомі Заводської міської ради

Відповідальний за випуск — Лариса МАЩЕНКО
Відповідальний за набір — Людмила ДОБРОХЛІВ
Верстка газети — Віталій ФЕСУН
Друк: ТОВ видавництво «Миргород»,
37600, м. Миргород, вул. Кашиńskiego, 21
Замовлення:

Адреса: 37240, м. Заводське, вул. Полтавська, 4/16
Телефон для довідок: 3-56-92
Сторінка в інтернеті: zv.gov.ua/documents/byulet/en/
E-пошта: office@zv.gov.ua